

LBRIS

We know
books

MĂDĂLINA ORIAN

Logo-Armonia de acasă

Vol.I

De la copilul meu, la copilul din mine

Ce am învățat fiind părinte de copil special

Editura QUARTO

București, 2021

CUPRINS

Introducere	11
Capitolul 1 – Copilul special	17
1.1. Copilul special – problemă sau provocare? .	19
1.2. Contractele dintre suflete. Misiunile sufletului. Despre păcate și blesteme	45
1.3. Cele 7 corpuri	71
Capitolul 2 – Despre comunități	89
2.1. Viața de familie.....	99
2.2. Ceilalți copii ai familiei	116
Capitolul 3 – Copilul interior	137
3.1. Ce mai fac cu viața mea? Sau care mai e viața mea?.....	140
3.2. Nevoile psihologice de bază ale omului	156
3.3. Victima și salvatorul	175

3.4. Meditația și rugăciunea	188
3.5. Despre rutină	201
3.6. Predarea controlului	212
Bibliografie	223

*Această carte este dedicată copiilor mei,
Daria și Filip, principalii mei dascăli și soțului
meu, Marius, pentru tot sprijinul și dragostea lui.*

LBRIS

We know
books

CAPITOLUL 1

Copilul Special

*„Cunoaște-mă pentru abilitățile mele, nu pentru
dizabilitățile mele” – Robert M. Hensel*

Erau odată ca niciodată, Sus, Acasă, două
suflețele prietene care stăteau de vorbă cam așa:

„În următoarea mea călătorie am nevoie să învăț
lecția iubirii și lecția răbdării. Simt că acestea două îmi
lipsesc.”

„Aș putea să te învăț eu toate astea. Haide să
pornim împreună într-o călătorie frumoasă!”

Și astfel, cele două suflețele au ajuns pe Pământ.
Prima, cea care are de învățat, sub forma Mamei, iar cea
de-a doua, sub forma unui Copil Special.

1.1.Copilul special – problemă sau provocare?

Am ales să spun „special” pentru că orice alt
cuvânt sau asociere de cuvinte cum e „cu dizabilități”,
„cu handicap”, „cu nevoi speciale” mi se pare prea dur
alături de inocentul și gingașul substantiv Copil.

Când am aflat că am un copil special am plâns, n-am dormit nopțile, am căzut în genunchi și l-am întrebat pe Dumnezeu de mii de ori „De ce eu, Doamne? De ce copilul meu? Ni l-am dorit atât de mult, l-am conceput din iubire și cu toată dragostea pe care o poate simți un om, l-am așteptat ca pe cel mai de preț DAR(ia) din viața noastră”. Așa i-am și ales numele.

Îmi amintesc și acum, după aproape 9 ani, revolta din sufletul meu. Am simțit că am fost credincioasă cuiva care nu mai merită dragostea și loialitatea mea. M-am simțit trădată și de multe ori spuneam: „Dacă Dumnezeu ar fi în fața mea acum, L-aș lua de guler să-L scutur puțin. Cu ce a greșit copilul meu ca să fie pedepsit?”

Îmi aduc aminte cu drag de perioada copilăriei mele. Am fost un copil foarte sănătos, care a crescut „ca din apă”, fără să aibă nevoie de prea multă atenție și preocupare deosebită din partea părinților, genul de copil „matur”, care știe întotdeauna ce are de făcut, fășneț și cuminte. M-am născut sub o stea norocoasă, cum are obiceiul mama să spună despre mine. Cu toate că am absolvit un profil tehnic, am fost mereu preocupată de natura subtilă a noastră, a oamenilor și a tot ceea ce mă

înconjoară. Mi-am dorit copii cu toată ființa mea și mereu am crezut că asta e o chestiune de alegere. De fapt, asta am înțeles mai târziu, există o inteligență care guvernează întregul univers și care se preocupă ca toate lucrurile să se întâmple exact atunci când trebuie și cum avem nevoie să se întâmple. Așadar, copiii ne aleg ca părinți, nu noi ne alegem copiii.

Când am aflat că sunt însărcinată am primit vestea ca pe o mare onoare, dar și surpriză. E, într-adevăr, momentul care îți schimbă viața. Iar cred că nu are rost să dezvolt acest subiect, deoarece sunt sigură că fiecare l-am trăit ca fiind extraordinar și unic, care marchează definitiv viața unui om. Așteptam un copil perfect sănătos, nici nu-mi imaginam că ar putea fi altfel. Eu și soțul meu nu avem probleme de sănătate, ne-am dorit enorm copii și i-am iubit cu mult timp chiar înainte de a-i concepe.

Pentru noi a fost foarte greu când am văzut, atunci când s-a născut, că are o malformație. Fetița mea s-a născut cu două probleme. Așa cum ți-am povestit deja, prima a fost evidentă de la naștere. E vorba de

malformația cheilopalatoschizis sau „gură de lup” cum i se mai spune popular.

A doua, care a fost diagnosticată când avea 4 ani, este defect de cetoliză. Este o boală metabolică foarte rară.

A fost greu să ne descurcăm chiar atunci când știam că are doar o problemă. Un copil cu despicătură are nevoie de mult mai multă atenție, de inventivitate din partea părinților pentru a-l ajuta să mănânce, de multă răbdare etc. De când am aflat și de a doua, am fost și mai „în gardă” când a venit vorba de sănătatea ei.

Să fii părinte e cel mai complex lucru pe care trebuie să-l faci un om. Începi să te documentezi din toate domeniile, să înveți tot felul de denumiri, diagnostice, nume de tehnici, metode de tot felul, medicamente etc. Dar în cursa asta contracronometru care este copilăria puiului tău și care se desfășoară cu o viteză amețitoare sunt momente în care ai nevoie să vorbești și despre tine, părintele, despre ceea ce simți, despre ceea ce ți se întâmplă.

Nu cred că mai are rost să-ți spun că de pe norișorul pufos al fericirii pe care eram eu și soțul meu,

m-am izbit puternic de pământ și am simțit că mă dezmembrez la propriu. Nimic din ceea ce era viața mea înainte nu mai arăta la fel. Am fost scoasă total din zona de confort și aruncată în cel mai adânc și întunecat hău, un hău care simțeam că se adâncește la fiecare nouă spitalizare, fiecare nou diagnostic, fiecare nouă criză provocată de boala metabolică în care nu doar viața copilului era pusă în pericol, ci simțeam că și viața mea psihică e în primejdie.

Crede-mă, nu aveam cum să văd vreun lucru bun în viața mea, nu puteam să îmi văd misiunea, simțeam doar că trebuie cumva să supraviețuiesc fiecărei zile, să mă mai târăsc câteva săptămâni și singurul rost pe care îl am în lume e de a asigura încă o zi de viață copilului meu.

Partea bună este că ambele sunt probleme care se pot rezolva sau cu care se poate trăi. E nevoie de multă dragoste din partea părinților, multe drumuri de făcut pentru investigații, bănuți pentru recuperări (biberoane cu tetină specială, logopedie, aparate dentare etc.) și nervi de oțel. Cu toate astea, mă simt cea mai norocoasă fiind mămica acestui copil și nu-mi puteam dori un altul E cel

mai bun lucru din viața mea! Acesta m-a scos din zona mea de confort, din zona de om „perfect” și m-a propulsat spre evoluție. Am învățat că singura datorie pe care o am e față de mine, față de persoana mea și sunt direct responsabilă de creșterea mea ca Om.

Îmi văd acum copiii ca pe cele mai de preț daruri pe care le puteam primi și pot să-ți mărturisesc cu sinceritate că un copil cu dizabilitate vine ca o provocare pentru părinte, nu ca o problemă. El vine să-l împingă spre evoluție.

Și nu sunt singura care afirmă asta. Gabor Mate spune: „Copiii sunt o motivație extraordinară pentru ca părinții să învețe despre ei și despre viața în sine. Din păcate, de multe ori tot copiii plătesc și nota de plată pentru multe din aceste lecții”.

Știu, poate în acest moment în care ții cartea în mână și citești aceste lucruri, ți se par extraordinare sau simți că e o provocare prea mare cea pe care ți-o oferă copilul tău. Una la care tu nu faci față. Chiar dacă nimeni nu crede în tine, poate nici tu nu o mai faci, te asigur că eu da! Eu cred în misiunea ta și în abilitățile tale. Copilul tău a făcut cea mai bună și inspirată alegere când te-a ales

să-i fii părinte iar tu vei onora acest gir de încredere, deoarece eu sunt alături de tine și te susțin.

Am avut norocul să întâlnesc oameni speciali, medici dedicați, terapeuți profesioniști și cu mult har. Eu am simțit uneori nevoia să vorbesc cu un părinte care trece sau a trecut prin aceleași probleme ca și mine pentru că aveam impresia că nimeni altcineva nu mă înțelege. Mai mult, a fost o perioadă în care nu puteam să vorbesc despre ceea ce mi se întâmpla. Acum, am acumulat ceva experiență în meseria de părinte special și simt că pot vorbi despre asta. Dacă există femei gravide și au aflat de la ecografie că vor avea un copil cu despicătură, dacă tocmai li s-a născut copilul cu această problemă, dacă a început perioada de recuperare sau copilul a fost diagnosticat cu defect de cetoliză, sunt dispusă să ajut. Nu sunt medic, nu dau sfaturi medicale, dar sunt mamă și pot să îți spun prin ce am trecut, te pot ajuta cu o părere sau îți pot da o legătură către un medic care te poate ajuta.

Când vine vorba de copii speciali, îmi doresc să-ți ofer atât informații științifice, cât și din planurile subtile, ale sufletului, așa cum au fost ele prezentate de persoane

cu experiențe extracorporale, cu abilități deosebite, care aduc informații valoroase pentru cunoașterea noastră în acest domeniu.

Unul dintre oamenii de știință care susține repetat și aduce argumente raționale și palpabile în această privință cum că noi, oamenii, existăm dincolo de ceea ce pot percepe simțurile noastre este prof. Dumitru Constantin Dulcan. Acesta spune foarte frumos că: „Fiecare copil este o lumânare aprinsă în onoarea cerului”.

La început îmi era foarte greu să spun cuiva că am nevoie de ajutor. Pur și simplu mă închideam în mine, nu vorbeam cu nimeni și mă simțeam deconectată de toată lumea din jurul meu. A fost un lucru bun, totuși. Am învățat să cer ajutor, să recunosc persoanele în care pot avea încredere și la care pot apela cu încredere oricând am nevoie. E ceea ce se cheamă vulnerabilizare. Aș spune că în spatele unui copil special fericit stă o mamă care a învățat să fie vulnerabilă față de persoanele importante din viața ei.

Termenul de vulnerabilitate e puternic promovată de Brene Brown. „A fi vulnerabil” nu este echivalent cu

„a fi slab”, ci cu a avea curajul să te deschizi față de persoanele importante din viața ta. E important să creăm legături puternice și autentice cu persoanele deosebite din viața noastră. Să stau într-un colț și să-mi plâng de milă nu poate fi în ajutorul meu niciodată. Pot să trag un plâns zdravăn în intimitatea mea, ca apoi să merg și să caut soluții și ajutor la oamenii dragi sufletului meu.

Apoi, cu timpul, am învățat câteva lucruri importante: fiecare om vine pe Pământ pentru a primi niște lecții, pentru a se „îmbogăți” spiritual și pentru a-și atinge potențialul maxim pentru care a venit. Așadar, am înțeles că am venit să primesc niște lecții de la copilul meu, iar copilul meu m-a ales pentru că știa că eu pot să îl ajut să își atingă potențialul maxim. Eu învăț zi de zi de la el și mă simt onorată și datoră să fac tot ce pot pentru a-l ajuta să se dezvolte la maximum.

După ce am conștientizat toate aceste lucruri, m-am simțit eliberată de acel sentiment de revoltă. Am început să iau treptat fiecare provocare. Am învățat să-mi iubesc copilul pentru ceea ce este, să mă bucur de fiecare moment în care suntem împreună, să aplaudăm fiecare reușită a lui și să nu mă mai satur de zâmbetul lui. Îi spun